

[Gert Petersen.]

erkendelse af det meget vidtgående økonomiske indhold i Fællesskaberne, men udenrigspolitik har det i hvert fald ikke noget at gøre med, ikke så meget, at man lægger vægt på, at udenrigsministeren er til stede. Hvor er udenrigsministeren i øvrigt? Hvis ikke jeg er meget fejlorienteret, er udenrigsministeren til et udenrigsministermøde i De europæiske Fællesskaber. Han er, om jeg så må sige, til andendagsgilde, idet førstedagsgildet holdt de 6 udenrigsministre i sidste uge, hvor de traf forskellige beslutninger med hensyn til Fællesskabernes udenrigspolitik, og nu holder man så et møde for de 10 udenrigsministre, altså hvor udenrigsministrene fra de 4 ansøgerlande også er inviteret og kan få lov til at høre om, hvad det var, man besluttede sig til.

Det blev erkendt på topmødet i Haag i december 1969, at hvis Fællesskabet, altså fællesmarkedet, skal overleve, er det nødvendigt at udbygge og uddybe det, og hertil hørte beslutningen om den økonomiske union, men så sandelig også beslutningen om et meget tæt politisk samarbejde, et udenrigspolitisk samarbejde. Til den ende udarbejdede man den såkaldte Davignonrapport, der senere — det skete i oktober sidste år — på et ministermøde blev ophøjet, om jeg så må sige, til lov for fællesmarkedet. I denne beslutning fra fællesmarkedets udenrigsministre hedder det, at man må give form til den politiske unionsvilje, at man skal føre det tidspunkt nærmere, da Europa kan udtrykke sig med én stemme, og at medlemsstaterne skal påtage sig nødvendigheden af at udbygge det politiske samarbejde og i den første fase at skaffe sig midlerne til at harmonisere deres synspunkter på den internationale politiks område. Der står oven i købet, at Fællesskabet skal manifestere, at Europa har et politisk kald eller en politisk mission, alt efter hvordan man vil oversætte det. Og dette kald skal man forvalte bl. a. derigennem, at udenrigsministrene skal samles til regelmæssige møder. Det kan endda være, hvad det vil, men forinden disse møder skal generaldirektørerne for udenrigsministerierne, altså de ledende embedsmænd, mødes som led i noget, man kalder den politiske komité, og forelægge de problemer, der skal drøftes.

Må jeg i øvrigt lige indskyde, at der står

helt klart og tydeligt i denne beslutning om emnerne for konsultationerne, at regeringerne skal konsultere hinanden om alle vigtige udenrigspolitiske spørgsmål. Medlemsstaterne kan foreslå politisk konsultation om alle de spørgsmål, de måtte ønske.

Ja men, siger man så, det dér bliver jo ikke til noget. Jeg tror, at udenrigsministeren herhjemme ved en lejlighed sagde, at det var ikke — nu har han været med til ét møde, det var i München — det var ikke stort andet, end hvad man oplevede mellem de nordiske udenrigsministre.

For øjeblikket holdes der altså et udenrigsministermøde inden for fællesmarkedet, og det er ganske interessant at studere, hvordan det foregår. Det viser sig, for at holde sig til et udtryk fra Neue Zürcher Zeitung, at nu er man kommet derhen, hvor det er ved at blive rutine, og det vil sige, at der også sker noget. Der er ifølge schweiziske og tyske blade — der har ikke været skrevet meget om det herhjemme — blevet forelagt to beretninger fra den politiske komité på ministermødet i sidste uge, det, der er besluttende. En om en fælles fællesmarkedspolitik i Mellemøstspørgsmålet. Her er man blevet enig og har nu et fælles standpunkt, som eventuelt kan forelægges i FNs sikkerhedsråd, hvis der kommer en debat op dér. Man har også drøftet et fælles oplæg til spørgsmålet om en europæisk sikkerhedskonference, og herom hedder det i omtalen i pressen, at standpunkterne har nærmet sig hinanden, og af udtalelser af Schuman og Scheel fremgår det, at de standpunkter, der har nærmet sig hinanden, er nogenlunde de samme som dem, NATO har givet udtryk for. Her har vi praktiske eksempler på, hvordan fællesmarkedet arbejder, ikke som en økonomisk, men som en rent udenrigspolitisk mekanisme, og det vil sige, at dansk medlemskab ville betyde, at vi, for så vidt angår Europapolitikken, ville være afhængige både af det, man kan kalde NATO-solidariteten, og oven i det af en speciel fællesmarkedssolidaritet. Og hvad angår politik uden for Europa, hvor man har kunnet påberåbe sig — med mere eller mindre held, skal jeg indrømme — at det ikke kom NATO ved, kommer det i hvert fald fællesmarkedet ved, fordi alle spørgsmål står åbne til drøftelse og beslutning i denne udenrigsministerkomité.

Endelig har man drøftet — det synes jeg er